

Wolfgang Simson: Länsimaiden johtajuudesta eteenpäin, osa2

Wolfgang Simson: Beyond Western leadership

The Starfish Manifesto: ote sivuilta 457-458.

Haluan sanoa jotakin omasta puolestani, joka olen alkujani juutalainen ja naimisissa intialaisen kanssa, ja yritän hetkeksi unohtaa, että olen syntynyt ja kasvanut Saksassa unkarilaisen isäni poikana.

Valtava kotiseurakuntaverkosto on syntynyt Kiinassa ja Vietnamin ja muissakin maissa, ja nyt kaiken jälkeen niistä on kehittymässä kristinuskon päälinja myös lännessä. Läksyt, jotka on opittu pääasiassa länsimaiden ulkopuolella, ovat sisältäneet Jumalan voiman kokemista, profeetallisuutta, ihmeeparantumisia, vapautumista siteistä, johdatusta unien ja näkyjen kautta, ja pysymistä samaan aikaan uskollisena vanhemmille ja sukulaisille, eläen ihmeteltävässä kuuliaisuudessa ja kärsivällisyydessä, missä on jouduttu kärsimään ankaran ja väkivaltaisen vainon aiheuttamaa tuskaa, jota tuskin mikään länsimainen kristikansa olisi kestänyt edes paria päivää. Monet länsimaiset kristityt teinit (jotka ovat ottaneet mallia eräistä heidän johtajistaan) ovat tehneet seksuaalisia harharetkiä ja päätyneet teiniraskauksiin, abortteihin, ennenaikaisiin avioliittoihin ja sitä myötä etsimään eroja ja uudelleen avioitumista aivan kuin se kaikki olisi täysin normaalia – tällainen meno rehottaa kuin kulkutauti länsimaisissa kristillisissä yhteiskunnissa. Voimakkaana vastakohtana tälle monien hindu-sukujen vanhin poika sitoo joka vuosi langanpätkän sisartensa käteen julistaen heille täten valalla vannon, että suojelevat heidän hyvinvointiaan, heidän ihmisarvoaan ja neitsyyttään vaikka henkensä kaupalla. Kuvittele, että sellaisesta hindu-pojasta tulisi kristitty (kuten tapahtuukin miljoonittain) ja alkavat tapansa mukaan huolehtia hengellisistä sisaristaan samalla tavalla – ovathan he nyt uskon kautta samaa perhettä. Voisivatko länsimaat oppia jotakin tästä?

Saat sanoa muslimeista, mitä haluat, mutta islamilainen teologia (nyt ei puhuta protestantti-pastorisi sunnuntaisaarnasta) julistaa, että elämässä kaiken tulee olla alistettu Allahille ja vain jos joku yksilönä kumartuu Jumalan edessä ja alistuu Jumalan vallan alaisuuteen (islam tarkoittaa alistumista) ja kun yhteisö tekee samoin, silloin ummah eli veljeys islaminuskoisten kesken on mahdollinen. Useimmat muslimit elävät sukunsa yhteydessä, usean sukupolven keskellä, mikä on nykyään länsimaissa lähes tuntematonta, kun kaikki elävät niin erillään toisistaan, kun hälyttävän suuri osa perheistä hajoaa ja on paljon yksinhuoltajaaiteja, häiriintyneitä perheitä ja kapinoivia lapsia. Näyttää olevan kovin tavallista, että heidän uusavuttomat ja masentuneet vanhempansa ja yksinäiset isovanhempansa ovat

suljettuja hoitokoteihin tuijottamaan TV:tä, elämään siellä vanhuutensa toisten ruokittavina ja julmasti erotettuina lapsistaan ja lapsenlapsistaan. Saksassa on tyrmistyttävät 8.8 miljoonaa taloutta – 22% koko Saksan väestöstä – jotka ovat ns. senioritalouksia, eli talouksia, joissa on vain 65-vuotiaita tai iäkkäämpiä vanhuksia. Sellaista ei voisi kuvitella olevan perinteisissä muslimimaissa! Monet islaminuskoiset todella kunnioittavat vanhempiaan ja setiään ja perinteisiä sosiaalisia sääntöjä. Kun Pyhä Henki liikkuu voimallisesti tuonkaltaisen kansan parissa, kuten nyt tapahtuukin yhä suuremmassa mittakaavassa, heistä tulee eläviä uskovia Jeesuksessa sellaisen yhteiskuntajärjestyksen keskelle, joka on niin paljon lähempänä Jumalan suunnitelmaa – ja sen vuoksi myös parempi – kuin länsimaissa vallalla oleva kauhea yksilökeskeisyys ja materialismin kyllästävä elämäntyyli. Kun Jumalan rakkaus täyttää yhä enemmän muslimien sydämiä, heidän lainalainen kuuliaisuutensa Allahille pääsee vapautumaan ja heistä tulee Jeesuksen rakkaudelle kuuliaisia. Yhä enemmän muslimifundamentalisteja ja jihadin (pyhän sodan) uskonsotureita tulee Kristuksen luo. Omistettuaan koko elämänsä Allahille ja oltuaan halukkaita kuolemaan asiansa puolesta, miltä luulet, että heidän uusi elämänsä näyttää, kun he palvelevat nyt elävää Jumalaa, jonka he ovat kohdanneet Jeesuksessa, entistäkin suuremmalla antaumuksella ja rakkaudella? Luuletko, että he istuvat vain hiljaa ja nuokkuvat kirkon penkeissä seuraavat 30 vuotta? He haluavat olla vaarallisia toimijoita Jumalan puolesta, valmiita menemään paikkoihin, jonne vain harvat länsimaiset uskonveljensä edes harkitsevat menevänsä.

Tämä voi kuulostaa hassulta, mutta ajattelepa, mikä totuuden siemen siinä voi olla: vain 100 vuotta sitten arvonsa tuntevat ja hyvin pukeutuneet veljet menivät täältä länsimaista, isot Raamatut kädessä, vaikkapa Afrikkaan seisoakseen siellä puolialastoman ihmispaljouden keskellä ja kertoakseen heille: pukeutukaa nyt ihmeessä – Jeesuksen nimessä! Tänä päivänä näemme arvonsa tuntevia ja hyvin pukeutuneita afrikkalaisia lähetystyöntekijöitä vielä isommat Raamatut kädessään ilmestyvän keskelle Eurooppaa, menevän nudistirannoille ja vastaaviin puistoihin seisoakseen siellä noiden puolipukeisten – tai jopa ilkosien alastomien – eurooppalaisten edessä ja kertoakseen heille: pukeutukaa nyt ihmeessä – Jeesuksen nimessä! Lännessä ei taida olla enää mitään, jonka johdosta länsimainen ihminen tuntisi häpeää. Mutta voisimmeko me oppia jotakin afrikkalaiselta veljeltä tai sisarelta?

(Lainattu kirjasta Starfish-julistus, jota voi tilata Uskon kilven nettikaupasta.)